

עין משפט
נר מצוה

ב א מ'י' פירא מהלסת
מעריק' הלסג ג:
בא ב מ'י' פירב מהל' מעריק' הלסג ט:
בב ג מ'י' פירג שס הלסג ט:
בג ד מ'י' פירג מהל' מעריק' הלסג ט:
בד ה ו מ'י' שס פירג הלסג ט:
בה ז מ'י' שס פירג' הלסג ט:
בז ח מ'י' פירג מהל' מעריק' הלסג ט:
בח י מ'י' שס פירג הלסג ט:
בב יא מ'י' שס הלסג ט:
(ויפיע' הלביק'):

—

תורה אור השלם

- ורכל מנחת ברוך כליל תורה לא תתקבל:

- ורקא ו טו
- וראם מנחת מרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה:

—

מוסף רש"י

איכא מוראה ונוצה. מוקינן אלא המנהג ונלגטין בתקונין דתלמידין במסכת יומא בפרק קמא (דף כה), (והקנין טו). ומוציאו על גבי אישם. ואם וז: וז אין כנלא כפי פמלי דלילי הכא ונלא וזה כתיב הך נפק שר, לטון שפיעה, וזיני שכות. שיהי כהלא על גבי המנהג כשמוקקין את השמין דתלמידין במסכת פסוק (דף טמ): (ובחזית כצא). המתורבד שמן קומצור. ומעריך הקימין ושימין נאכלים (שם). שתי הלחם הבאות בפ"ע. אילנה דרע"י דלמר ככשים אין מעכבין את הלחם (רעיר 100).

שיטה מקובצת

6] אמר ליה רב: בן איתא מתנות. דברתי והיה מן השמן באצבענו שבע פעמים ויהיה מאר קאמר דאין הואה וז' ע"ה המובח ומאי יפיר כח הוא זה למיבוח ומה שפיר רש"י שיהי מזה על הפרכת לא דק שיהוי בעורה היה עומד ויהיה מוכחין ללחות ע"ה הפרכת בדראיתא בבסי גנבים: 7] לעשייתן והחלות: 8] החלות טעונות בלילה כו'. ויש להשתא פירוי במנחת מאפה תנור ואמר השר קמיוצו דבתי. אמר דימירי במנחת מאפה שחרי רבי דאמר (ושאר מנחות חלות) (החלות בולילין) היינו משום דריקין להו במנחת מאפה ורבנן דאמריו סולת לפי שכולן מנחתו סול' (וילף) וא"כ כל המנחות כי הודיר גינה בין למר בין למר לכך נראה לו לפרש החלות טעונות בלילה בכל המנחות מיירי למר כדאיתא ליה ולמר כדאיתא ליה הוא דתנא החלות משום דבעי ליתונא הריקיקין בששיחה: 9] כי שמא חשבו: 10] חיתוב דאם שפיר מרחשת קרבנך במחק: 11] שומדנרב: 12] כבשים לצבור וחיבת שואבדו במחק: 13] אחיין וחיבת אחיין במחק: 14] חיבת וכו' במחק: 15] פירש בקונטרס: ין מאפה אע"ה דגם היא נאפית בחנור:

עד:

קיס לן אהרה במעילה אלא מתרומה אכל אלאו דחור לא יאכל כי קודש הם לא לקי כיון דלא חוי לכהנים והא דנקט הכא לאו דורות ולא קאמר לאו דמעילה לישנא דקרא נקט ומיהו קשיא לפירוש זה מואה דתניא הםם 8] כל חלב וכל דם לא תאכלו מה חלב לוקה שלם אף דם לוקה שלם ופריך מאי שנא

חלב דלוקה שלם דלית ביה הלין מרי לאוין דלמרינן ולאו דורות דם נמי לילקי שלם דלית ביה הלין מרין לאוין דלמרינן ולאו דורות ומשני אינטריך סד"ה הואיל ואימעט דם מטומאה אימעט נמי דם מורות קמשמע לן הקישא ואי וזות היינו לאו דמעילה הא כדריא אימעט דם מטומאה וממעילה כסוף כל הבשר (וחלין קי): וצוקונטרס לא גרים הםם מטומאה אלא ממעילה ויש לפרש דכתי קאמר ס"ד חמינא הואיל ואימעט ממעילה פירוש מקרבן מעילה אימעט נמי מורות כלומר ממלקות דלאו דמעילה דנפיק מוכל וז קמ"ל היקישא דכי ממעטינן דם כסוף כל הבשר היינו דווקא מקרבן מעילה ולא ממלקות והא דלא אמרינן

איפסא דמעיעוט למלקות וסיקשא לקרבן משום דסיקשא גבי לאו כתיב אכל אי גרסינן לטומאה קשה מה דאית למעט טומאה ולרבות זרות אימא איפסא ומיחו ככל ענין זריק טעם דעל כרחין אמת הוא דמעמעט טומאה ומרבינן זרות וי"ל משום דסיקשא דכל חלב וכל דם גבי זרות דהכל וריס אכל חלב ודם אכל סתם בני דאס טהורין וא"ת ואי דמפרשין דלאו דורות הוא לאו דוכל זר לא יאכל כי קודש הם תקשי לן דלילקי נמי אלאו דמעילה וי"ל דלא חשיב לאו דמעילה משום דלא חשיב אלא לאוי דלא שייכי אלא בחלב ואימורין אכל לאו דמעילה שיך אף בצבשר ובקדשי דדק הביט ועוד דשיך נמי צהנאה בלא אכילה והא דקריש הם לעיל דלחייב נמי משום כי פורש היינו משום דהתם חשיב לאו דותר ולא שיך בחלב טפי מבשאר

צבשר וא"ת ולרבנן דפלגינן התם ככריתות (דף ד): עליה דרבי יהודה וממעטין דם מורות אס כן כסוף כל הבשר (וחלין דף קה). דחשיב חומר בחלב מצדס למיחשוב לאו דורות וי"ל דבפלוגמא לא קמיירי וא"ת אמאי לא חשיב ככריתות (דף ד): לאו דחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכול לא תאכלוהו (ויקרא ו) וי"ל דלאו דעניינא דקדשים כתיבא כי הני דהתם ומיחו קשה דלילקי משום לאו דהכא דכל שהוא ככליל תהיה הרי הוא צבל תאכל וי"ל דפלוגמא היא הכא אי נמי הוי לאו שעכללות **ובזה** יפה כח הכנים מכח המזבח. אע"ה דליכא ככשים צבדי לתם וצורי לצונה צבדי לתם הפנים מגופו מיהא ליכא למזבח: **והאיכא** עוצה. וא"ת והאיכא לצונה דלמרינן בפרק בתרא (לקמן קי): האומר הרי עלי למזבח יציא לצונה שאין לך דבר שקרב כולו למזבח אלא לצונה וי"ל דלא מיירי הכא אלא צמידי דחוי לאכילה ולהכי לא חשיב נמי עזים לרצי: **לאפוקי מדרשומא** בו'. עיקר מילתא בפרק התדיר (לקמן א): ופריך עלה טובא והא דלא פריך מהכא לפי שאינו אלא מיייתור משנה ומהאי טעמא נמי לא מיייתי התם כשיעמא מהכא אהיהו דשמואל והתם מוכח טעמא דשמואל משום דבר שאין מתכוין: **קומצו** ושיירו נאבדיין. 8] [אכלן יין גלול הוא ואי אפשר לקומצו: **איכא** מתנות.14] פירוש מתנות על הפירות ולא משמע כן בהקומצן רבה לעיל (דף כו): דלמר שבע האזות שצפנים ושצמזמורע מכלל דשל מזורע לא היו צפנים ועוד תנן כסוף נגעים צא לו אלא מזורע לשער נקנור נתן מן הדם על תמוך נטל מלוג השמן ויזיק וצבא והא ו' פעמים כנגד בית קדשי הקדשים כי צא לו אכל מזורע כו' מדלג קמני בוא לו להיכל משמעה שבעורה עומד ומדקדר מני צא לו אכל מזורע משמע שלא היה עומד בשער ויקנור: **למעוטי** מנחת **מאפה**.12] לא מיקרי נעשית ככלי דקסבר אין תנור מקדש:

קרבנך במרחשת וגאמר קרבנך במנחת 8]. במנחת מחבת כתיב צלילה ויזיקה וכל תמיד בה מתן שמן כצמחילה ובמרחשת כתיב מתן שמן ולא תמיד צלילה ויזיקה וגמרינן הך מך:

פרק שביעי מנחות

כי מיבעיא [לי] **לאו דכליל תהיה**. ככהן שאכל את אימורין מנחת של כהן מי הו חייב משום לאו דכליל תהיה כמו כהן שאכל מנחת כהן שחייב משום כליל תהיה. מ"ר ז"ל: **ושו ליכא**. דליהוי כולה למנחת: **הא איכא עולה**. דהויא כולה למנחת: **עורה לכהנים**. ולא חשיב כולה למנחת: **מוראה ונולה**. דלא קריבי כמנחת: **לשיתין אולי**. ולא לאשים והאי לא חשיב למנחת: **ומאי בזה**. דמשמע

בזה 6] למנחת ולא אחר: **לאסוקי מדרשומאל דלמר מולנס לאשים**. דהוה למנחת וקאמר דזה צאה כולה למנחת ולא יין ומתמינן דקמני בזה יפה כח מנחת דלתי כולה למנחת ולא אחר: **מסייעא לשמואל 6]** **קומא**. וקומא איל למנחת ושיירו לכהנים דבזה יפה כח שניהם והיינו דקמני מתמינן בזה יפה כח מנחת לאסוקי שמן דיפה בו כח שניתן: **ושו ליכא**. מדי דהווי כולו

לכהנים: **איכא דמא**. דכתיב (ויקרא ה) והזה מדס תהעלאת על קיר המנחת: **איכא ממסויו**. לצבורות דלא הוה כוליה לכהנים: **לאסוקי מתאן דלמר שני הלחם הכאוס ככני עמלן**.1] (מי 1] שומדנרב שמי לתם לשני הלחם בלא שני ככשים אפילי הכי של כהנים הן ולא אמו (לשירים) לשריפה. ע"ה שמי הלחם הכאוס ככני עמלן) כגון שלא היו 4] ככשים 11] שנאבדו וקומרי לעיל בפרק המכלת (דף מו): וינפיו ותעבור זורמן ויאלו לביט השריפה ופלגינא אמוראי הםם דליכא למינד לאכילה 12] היינן ואכא למי"ד לשריפה אחיין כי"ש. ע"ה לאסוקי ממי"ד מדריע דלמר 8] שמי הלחם הכאוס ככני עמלן בלא ככשים 11] דסבר הככשים אין מעכבין את הלחם: **קמ"ל כו**. בשמי הלחם ונלחם הפנים יפה כח כווס. לשמאל דלפילי ונלחם ככני עמלן לעולס יפה כח כהנים ולאכילה 11] אחיין מעיקרא (אכל אין נאכלין וטעינן זורה ולא מי"ה): **בתנ"י** 12] **המנחות הנעשוס ככלי**. שרת כגון מנחת מחבת ומרחשת טעונות 9] פעמים מתן שמן: **יזיקה ונלילה וטען שמן**. שצמחילא ח"י נתן השמן ככלי קודס נתינת הסלת ואחר כך נתן עליה את הסלת וחזר וטען שמן לגלול כשמן וחזר וטען עליה שמן לקיים מצות יזיקה לאסוקי מנחת מאפה שאין כל מעשיה ככלי שהרי נאספת כמנור שאין טעינה יזיקה אכל אידך 3] מנחתם לריסה. ח"ה אע"ה דצמחתי תני יזיקה מחילה אפי"ה אינה אלא צמחרונה והכי משמע ממני צבשה טעושה יזיקה כזיך שחאה דלפילה נעשה כדן וקודס צלילה תהא מתן שמן כצכלי קודס לעשייתה. מ"ר ז"ל: מנחת הסלת לא היה צד חלות

מסורת הש"ס

6] מסות י: 3] חוס' דנחמיס פ"ה י"ב ע"ה 4] [לקמן קי: 7] ונחמיס א: 8] שם 8] [לעיל מו: 1] י"ק מ"ד דהיכלא אמרי' לעיל דף ת. דשמי הלחם ציור ופי"ש 8] [לעיל מה: 9] י"ל צ"ה ב"ה ויערה כתיב 10] ויקרא ג 11] לעיל מו: 11] ויקרא ג 12] כריתות 13] ד: 14] ז"ק

הגהות הב"ח

6] רש"י ד"ה ומאי בזה דמשמע מוס יפה כח למנחת ולא באחר: 3] 11] ד"ה מנחת לשמואל דאמר קומא: 4] ד"ה לאסוקי וכו' שלא היו י"ל ככשים וכו' לאכילה היינן כמות שהן ואיכא למי"ד לשריפה ממי"ד כמות שהן ע"ה:

רבינו גרשום

לא מיבעיא לי. דכהן גבי אמורין כור דימי: איכא מוראה ונוצה. דלא קריבה: לשיתין אולי. ולא להקטורה: המתורבד שמן בפני עצמו: קומצו קפטו: איכא מתנות. שיהי מזה מן השמן: שתי הלחם הבאות בפני עצמן בשאין להם ככשים. ואפי' הכי 6] לעולם של כהנים הם: לאפוקי במאן דאמר בפרק ההכלית לשרפה אחיין: על המנחת הנעששה ככלי שרת. מנחת מחבת ונבחת מרחשת: טעונות ג' פעמים מתן שמן. נתן שמן ככלי קודס לעשייתן קודס לתינת הסולת ואח"כ נתן הסלת על גבי השמן וחזרו ונתן שמן ע"ה הסלת ובולילה ולשה ואופה ופוחתה וחזרו וירוצו עליה שמן וקומצה: וחלות של מנחת מאפה בולילין בשמן כשהן חלות דברי רבי וחכ"א כשהן סלת בולילין. חלות של מנחת מאפה טעונת בלילה לר' בשמן חלות לרבנן בשמן סלת: וריקין משיחה. כיצד מושרין לזיקה כמין כי יווי. כאות כי יוויי אות היא כמין זה והשאר של שמן נאכל לכהנים: מלמד שטעונת מתן שמן בכלי קודס לכל דבר. והדר סלת בשמן ע"ה השמן תעשה: קרבנך כתיב במחבת וכתיב קרבנך במרחשת. כתיב סלת בשמן תעשה דחייב מתן שמן בכלי:

6] נראה דלי' קמ"ל דלעולם של כהנים הם ואפי' ככה"ג ולאסוקי ממ"ד וכו'.